

ластовички или врабчета. А есенъ и зима? — Това за пръвъ пътъ чуваме за тѣхъ. Мухитѣ познаватъ само като днешното врѣме. Трѣбваше малко да помислите прѣди да приказвате такива глупости!

Останалитѣ мухи одобрително забръмчали и една отъ тѣхъ високо извикала:

— Не виждате ли, че тя е луда? Оставете тази безумна бѣбрица и елате да си поиграемъ!

И всички, разпушайки своитѣ блѣстящи, перламутрови крилца, се дигнали и отлетѣли.

— Сестрички! Мили сестрички! — молила ги Дзумъ-Дзумъ съ задавенъ гласъ, но ни една не искала да я чуе.

И тя пакъ сама останала на прозоричния корнизъ, а другитѣ весело се въртѣли изъ въздуха на топлото слънце.

Дълго стояла така тя, безъ да може да разбере защо сж тѣй бѣзсърдечни нейнитѣ млади сестри, когато цѣла зима е мислила за тѣхъ. Най-послѣ рѣшила да се върне пакъ въ кухнята, да види не се ли е събудилъ вече щуреца та на него да се оплаче.

Щурецътъ, наистина, се събудилъ, но той ималъ гостъ другъ единъ щурецъ и тѣ двама надпрѣварвайки се свирили съ всички сили въ цѣпнатината на стѣната. Дзумъ-Дзумъ дошла до нея, назърнала открая, но щурецътъ веднага извикалъ:

— Какво искате? Не виждате ли, че имамъ гостъ? Нѣмамъ врѣме сега за васъ!

Обидила се Дзумъ-Дзумъ, отлетѣла пакъ въ старото си мѣстение — въ жгѣла между тавана и стѣната и не мърдала. По свѣта станали много промѣни и живота се измѣнилъ. Но за какво е крива старата муха? Тя остарѣла и не била годна вече за тоя животъ. „Азъ трѣбваше да умра на есенъ съ моитѣ сестри и роднини!“ — тжжно си мисляла тя и гледала пушекътъ на печката, който се виелъ изъ тржбата нагорѣ. Тя гледала този синкавъ стълбъ, и въ нея се пробудило страстното желание ведно съ неговото ласкаво топло дихание да се издигче нагорѣ, къмъ Бога, въ въздуха, освѣтенъ отъ златиститѣ лъчи на слънцето,